

Sygn. akt I PK 180/06

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z powództwa B. M. i A. R.
przeciwko H. M. - prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą
Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowo - Usługowe "M."
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 września 2006 r.,
kasacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 3 lutego 2005 r., sygn. akt IX Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Pozwany H. M. w dniu 29 marca 2005 r. wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 lutego 2005 r. Jako podstawę kasacji wskazał naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy oraz art. 233 § 1 w związku z art. 227 Kodeksu postępowania cywilnego. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania – zdaniem skarżącego – jest fakt oczywistego naruszenia prawa przez Sądy I i II instancji oraz konieczność wyjaśnienia sformułowania „ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych” przez wskazanie na zakres desygnatów tego pojęcia. Kasacja zawiera wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył:

Dopuszczalność kasacji podlega rozpoznaniu w oparciu o przepisy sprzed zmiany przepisów postępowania cywilnego, dokonanych ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Z 2005 r. Nr 13, poz. 98), wprowadzających skargę kasacyjną.

Przedstawienie przez stronę wnoszącą kasację okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (aczkolwiek w rozpoznawanej sprawie można mieć wątpliwości, czy wskazanie na okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji spełnia wymagania art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) nie oznacza, że Sąd Najwyższy przyjmie kasację do rozpoznania. Spełnienie powyższego wymagania, przewidzianego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2000 r., nie pozwala jedynie odrzucić kasacji: sądowi drugiej instancji na podstawie art. 393⁵ k.p.c., natomiast Sądowi Najwyższemu – na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. Nie zapewnia jednak przyjęcia kasacji do rozpoznania. Przyjęcie to zależy bowiem od braku okoliczności, które uprawniają Sąd Najwyższy do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania. Okoliczności te zostały wymienione w art. 393 § 1 i § 2 k.p.c. Według powyższych przepisów, Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie ani nieważność postępowania, a ponadto gdy zaskarżone orzeczenie nie narusza w sposób oczywisty prawa lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W ocenie Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do przyjęcia kasacji do rozpoznania ponieważ nie występuje w niej istotne zagadnienie prawne ani nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w praktyce (art. 393 § 1 k.p.c.). Przepis art. 52 § 1 pkt 1 k.p. był wielokrotnie przedmiotem wykładni w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W orzecznictwie m.in. stwierdza się, że ponieważ przepis ten zawiera zwroty niedookreślone nie można wyznaczyć ścisłego zakresu jego

desygnatów. Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia art. 233 § 1 (względnie 233 § 1 w związku z art. 227) k.p.c. Uzasadnienie kasacji w istocie stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami Sądu Okręgowego.

Z powyższych względów, na podstawie art. 393 w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.